

STÍNY JEZERA

THRILLER

RACHAEL BLOK

STÍNY JEZERA

Copyright © 2019 by Rachael Blok

Všetchna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Markéta Jansová, 2020

Cover © Kreativní bojovníci s. r. o., 2020

© DOBROVSKÝ s. r. o., 2020

ISBN 978-80-7642-952-9 (pdf)

STÍNY JEZERA

Rachael Blok

VENDETA

Pro Roba

Prolog I

Zmrzlý sněhulák stojí ve tmě, zatímco mladá dívka bojuje z posledních sil. Prohrává však a noří se stále hlouběji do jezera. Následkem jejího posledního záškubu se tenký led roztrhne a pukliny se rozběhnou dál, až nalomí plochu zmrzlé hladiny. Měsíc s jedním okem otevřeným přihlíží, jak dívka upadá do svého posledního spánku.

Jenny se náhle probudí, je celá nespávaná. Pohnul se? Nakloní se do dětské postýlky a dech jejího děťátka, teplý a mléčný, jí ovívá tvář.

Co ji to vzbudilo za zvuk? Znělo to jako hlas, šepot. Šelest – že by vítr? A ta náhlá zima. Studí jako čepel nože. Fantomy noci tak skutečné, až si myslela, že to vůbec nebyl sen.

Je promáčená. Sny na ní zanechaly vrstvu potu. Hlavu znovu zaboří do polštáře a sleduje Finna, jak se nadechuje a vydechuje, přičemž se jeho drobounká hrud' rytmicky a spokojeně zvedá. Nakonec se jí podaří zase usnout.

Hope Cottage stojí jen pár minut chůze od katedrály. V posledních temných hodinách hluboké zimní noci je v domku ticho. Brzy přijde ráno se všemi svými démony a děsy.

14. prosince

„Poslali jsme vánoční přání našim?“ zjišťuje Will a letmo na ni pohlédne, než pozornost zase stočí k dálnici M25.

Jenny pozoruje Willovo svráštěné obočí. Země zanedlouho zmizí pod pokrývkou sněhu, napadá ji. Mokrá a temná vozovka probleskuje jen v krátkých intervalech mezi „tuc, tuc“ pohyby stěračů.

Vyhledne z okna a pak teprve odpoví. „Hm.“

„A vezeme dort?“

„Tentokrát ne.“

„Ne?“ Willa to zjevně zaskočilo. „Vždycky ho přece děláš. Nebude to vypadat trochu divně, když nic nepřivezeme? Jakože vůbec nic?“

V autě jedoucím vedle nich sedí dvě malé děti. Dívají se z okýnka a všelijak se pitvoří. Jenny se usměje a děti přistižené při činu s chichotem zapadnou zpátky do sedaček, jako když se želvy skrývají do krunýře.

„Tvého tátu to minule moc neoslovilo. Říkal, že mrkvový dort v životě nejedl a nikdy ani jíst nebude.“ Jenny padne hlava dozadu. Z toho věčného koukání z okna se jí dělá zle. „Zelenina? V dortu?“ Jako by ho slyšela.

„Nezačneš zase o mém tátovi, že ne?“ povzdychne si Will. „Dneska bych se bez toho rád obešel. S našima už jsme se

neviděli celou věčnost a je to jen vánoční oběd – jedno jediné odpoledne. Boží hod strávíme s tvým otcem.“

Jenny se zadívá na projíždějící vozidla.

„Ne, nezačnu o ničem.“ Už jen pouhá představa nadcházejícího odpoledne ji zcela vyčerpává. Cítí, jak se v ní všechno začíná povědomě vzdouvat. Manželovi rodiče jako by přežívali na nekonečném množství kávy, kterou vždy servírovali v rozkošných pidišálkách s podšálky. Jejich škrobenost na ni čeká jako svěrací kazajka.

V noci přemýšlela o své matce. S nástupem spánku se jí za víčky rozprostřely střípky vzpomínek: matčiny prsty lehce propletené s jejími, když jejich ruce spočinuly na posteli, hebkost černých vlasů, které jí rozčesávala a zdobila barevnými skřipci. Narození Finna bolest z její smrti prohloubilo. Byla ještě moc mladá, když máma umřela, takže truchlila nad ztrátou osoby, tváře – něčeho, co ani pořádně neznala. Vzpomínky byly mnoho let jako tuhé sépiové pohlednice přišpendlené na zdi. Z bolesti zbyla jen zhojená modřina. Mateřství v ní však vyvolalo spoustu otázek, o kterých věděla, že je nesmí vypustit z pusy. Když se hluboko v porodním bazénku chystal Finn na svět, Jenny si byla jistá, že zaslechla matčin hlas, jak volá „*Jenny*“. Spadl k ní do bazénku, zvuk jemně přistál do vody, zrovna když se nadzvedávala, aby ustála nápory, které přicházely pozvolna a pak rychle.

Je opravdu hodně unavená. Neuniklo jí, že Willovi připadá trochu jako smyslů zbavená. A možná má pravdu. Dřív byla tak *schopná*. Teď ji jeden jediný úkon během dne stojí veškerou psychickou i fyzickou energii. Tu a tam den uteče a ona si až večer před spaním uvědomí, že si ještě nevyčistila zuby. Will je stále Will, jen vytíženější. Jenny se obává, že se z ní stal někdo jiný. Mateřství ji zaskočilo; zakořenilo v ní a zcela ji opanovalo.

Sníh padá a Jenny se ztrácí v přívalu vloček a ve vzpomínkách: den, noc, den... ráno a najednou Finn. Dar. Změnilo ji to od základu.

Začalo to rozčilením. Pulzováním. Bolestí v podbřišku, která ji přiměla se na pohovce posadit a zkoumavě rukou nahmatat pás kalhot.

Will se přičítal z kuchyně s nervózním smíchem a palbou otázek. První fáze může nějakou dobu trvat: „Volej, až když to bude po čtyřech minutách a budeš sotva schopná mluvit.“ Ruku v ruce se tedy dívali na film. Jenny pohlédla na Willovy prsty propletené s jejími, vděčná, že si vybrala právě jeho.

O něco později už to nebyla jen obyčejná bolest. Zavedla Jenny až do míst, v nichž se cítila osamocená a kde se v naprosté izolaci soustředila na svůj dech, napětí a tlačení. Nevzpomíná si na chvíli, kdy pustila Willovu ruku, protože ji potřebovala pro sebe, nebo jestli je rozdělila jiná nutnost: telefonát do nemocnice, objednávka taxi. Pak už jeho ruce nechtěla mít na sobě ani kdekoliv poblíž, jeho dotyk ztratil význam. Nemohla jíst ani spát. Chvílemi se záměrně potápěla pod hladinu vody v porodním bazénku, aby zmizela.

Temné a zmatené minuty dál utíkaly. Will se zjevil v chirurgickém plášti doplněném o modrou čapku, pod ní schoval vlasy, takže působil plešatě a cize. Měl strniště a bez pramínků vlasů na čele působil mladě a zranitelně. Jenny ho hned nepoznala. Do změti obličejů, které neustále mizely a zase se objevovaly, zprvu nedokázala Willovu povědomou tvář zařadit.

Bylo horko; čas ztratil svou linearitu. Věci se děly nárazově, ve vlnách. Přiměli ji podepsat souhlas s provedením císařského řezu. Aniž by Jenny pořádně chápala, co se po ní vlastně chce, chopila se pera a kroužila jím po papíře, ovšem její výtvar měl k podpisu na míle daleko. Psala kódovanou zprávu: teplé, červené kruhy, které ji a toho malého tvorečka, který byl v ní, obtáčely a svíraly a zavinovaly.

Převoz na sál Finna zjevně popohnal, a když se konečně ukázal, Jenny ani neměla sílu plakat. Když jí ho položili do náruče, byl tak maličký, křehký a zranitelný. Prošla si porodem a teď přebírá zodpovědnost. Za Finna. Bylo jí svěřeno něco výjimečného.

Jedna její část v tichosti odešla, zatímco jiná naopak vstoupila.

Jenny teď sleduje Willovy ruce na volantu. Jeho úchop se zpevní, když nesouhlasně zamlaská: vůz před nimi náhle zastavuje. V reakci na to Will prudce šlápne na brzdu, což vytrhne ze spánku Finna, který podřimuje na zadním sedadle. Ozve se řev, bezútěšný pláč, kvůli němuž Jenny podvědomě zabolí u srdce.

Jenny, vydána na milost jeho křiku, ví, že bušení neustane, dokud Finna neutíší v náruči. Podobně jako v hodinkách, i motorek v její hrudi co nevidět selže, pokud hned něco neudělá.

Když už srdceryvný nářek prostupuje celým vozem, Jenny pohlédne na Willa. Ten však mlčí a zarputile hledí před sebe.

Jenny odvrátí zrak a zaloví v kabelce, aby vytáhla hračku, načež Finnovi před obličejem zamává plyšovým zvířátkem se zvonečkem namísto nosu a doširoka se na něj usměje.

„To nic, zlatíčko, už jsme skoro tam,“ zahalásí.

Řev neustává ani po několika minutách, které se táhnou jako hodiny. Finnova droboučná tvář je rudá a vlhká, rozpalené tělíčko se svíjí. Sleduje ho ve zpětném zrcátku, které umístili na zadní sedadlo. V tom odraze působí tak vzdáleně. V jedné z knih (a že jich přečetla stohy) se píše, že dítě je nutné pochovat do dvou minut od chvíle, kdy začalo plakat, jinak se bude cítit opuštěné, a Jenny tomu věří. Celé její tělo křičí přeloz si dozadu. Už to nemůže vydržet. Bublina úzkosti se stále nafukuje a pravděpodobně brzy praskne, pokud jí nebude moct nechat pomalu a opatrně splasknout.

„Budeme muset zastavit,“ oznamuje Jenny, celá napjatá v očekávání Willovy reakce.

„Kde? Kde mám asi tak zastavit, Jenny?“ ptá se napruženě Will.

Nebrání jí v tom schválně, ale to na situaci nic nezmění. Nevydrží tu dalších dvacet minut sedět a dívat se na potoky slz.

„Prosím,“ zaškemrá.

Koukne se na Willa. Jeho čelist je pevně sevřená.

Uběhne dalších několik minut.

Will beze slova hodí blinkr a Jenny vydechne, aniž by si uvědomila, že celou dobu nedýchala. Auto zpomalí v odstavném pruhu.

Ještě než auto úplně zastaví, Jenny si rozepne bezpečnostní pás a začne přelézat dozadu. Finn se přisaje a Will s prásknutím dveří odkráčí pryč. Jenny netuší, kam jde, a ani ji to nezajímá. Teplo klidu ji pozvolna zbavuje pocitu ztuhlosti. Pozoruje Finnovu hladouckou a soustředěnou tvář, když pije.

Okénkem do auta proudí Willův hlas.

„... asi tak dvacet minut zpoždění... jo... ne, Finn dostal hlad. Mysleli jsme, že bude spát... za chvíli jsme zase na cestě. Páni, jo, děsný provoz... ne, ne na A34... jo, já vím, že jsi říkal, že by to tamtudy bylo lepší...“

Jenny strčí Finnovi do úst malíček, aby po deseti minutách utnula krmení, pak jej připoutá zpátky do sedačky a zadívá se na to opět hluboce spící tělíčko. Jeho tvářička je pro ni vším.

Jenny se připoutá, ale na Willa, který zrovna otevírá dveře auta, se hned nepodívá. Nastalý okamžik ticha je něčím ohromně hlučný.

„Nic se neděje,“ začne Will, a než jí pohlédne do tváře, otočí klíčkem a zkontroluje silnici před sebou. „Já ho taky nerad slyším takhle vyvádět, ale na dálnici musíme zachovat chladnou hlavu. Trocha pláče ho snad nezabije. Ksaku, Jen, jsou mu už čtyři měsíce!“

„Nemůžu ho nechat plakat. Prostě nemůžu. To přece víš. Říkala jsem, že je to špatná doba na odjezd a že bude chtít jít.“

„Nemůžeme přece všechno podřizovat jeho stravovacím návykům!“

Další odmlka.

Takové to mezi nimi nebývalo.

Jenny si upravuje vršek oděvu a Will kontroluje zpětná zrcátka.

Will Finna zbožňuje, o tom Jenny nepochybuje, zároveň však ví, každá buňka jejího těla to ví: Finn potřebuje ji. Willa zatím ještě ne. Pouze ji. Je Finnovou maminkou a hotovo; to je teď to jediné podstatné.

„Už jsou tady!“

Zvolání, které vyšlo z útrob rozložitého kamenného stavení, před nímž Jenny stojí, k ní dolehne už zkraslené ledovým větrem; Will ji s balíčky v rukou následuje, přičemž mu pod nohama křupe zamrzlý štěrk. Masivní dveře s propracovaným adventním věncem se otevřou, aniž by Jenny musela zvonit.

„Můj zlatý chlapeček,“ prohlásí Felicity a hbitě od Jenny převezme Finna, aby jej mohla s mlasknutím políbit na tvář. Ze vchodu se vyřine závan luxusního parfému.

Vůně bylo to první, co Jenny o Felicity leccos prozradilo: parfém, káva, sherry, kožené rukavičky, pepermintové bonbony, tělový pudr. Dnes to bylo luxusní hřejivé pižmo s podtóny svařeného vína u hořícího krbu.

Finn se v jejím objetí svíjí a ošívá. Felicity jej tedy uchopí tak, aby to pro něj bylo komfortnější, načež jí Finn sevře prst a pohled upřes vzhůru. Jeho modré oči jsou vážné.

„Ahoj, Felicity. Ráda tě zase vidím. Omlouvám se za to zpoždění,“ řekne Jenny na uvítanou a rozechvěle překročí

zápraží. „Vzbudil se a chtěl jíst. Will by jel klidně dál, ale já ho nemohla nechat plakat.“

„Ale to je přece jasné. Ještě si moc dobře pamatuji, jaké to je. William v autě vždycky řval jako tur.“

„Skutečně?“ Jenny to překvapilo. „A jak jste to řešili?“

„Stáhli jsme okýnka a vypustili ten křik ven, má milá. Henry byl toho názoru, že si nenecháme diktovat malým děckem. Tehdy to tak zkrátka bylo. Dneska je všechno nejspíš úplně jinak. Žádný takový ten přístup ‚jen ať si zvyknou na zklamání‘, se kterým jsme vyrůstali my. Naše dětství bylo takových zklamání plné, takže jsme asi ani nic jiného neznali.“

Šrumec při odstrojování a zouvání bot vyplňuje obvyklou vyčkávací pauzu u botníku. Henry není příznivcem blátivých stop.

V centru květovaných látkových sofa stojí nízký čajový stolek s precizně vyskládanými časopisy o bydlení.

Felicity usedne do křesla a s pohledem upřeným na Finna, nikoliv na Jenny, se zeptá: „Kávu, drahoušku? A co to Finnovo ublinkávání?“

„Jak je jí? Už to zvládá líp?“ K Jenny dolehne hlasitý šepot Henryho, který s Willem přichází chodbou.

„Jenny! Tak rád tě zase vidím,“ zvolá, když vstoupí do pokoje, přičemž urostlou postavou zcela zakryje Willa.

„Také tě ráda vidím, Henry. Jak se daří?“

„No, je to boj. Teď mi ale povězte něco o té hrozné záležitosti...“

„Henry, nech je trochu vydechnout,“ přeruší ho Felicity káravě.

„Promiň, zlato. Kávu?“ Henry vezme konvici ze servírovacího tácu a s trpělivou soustředěností rozlévá její obsah do připravených šálek. Tekutina poslušně zaplní hrnky až po okraj.

Felicity se zajímá, zda Jennyin otec stihl svůj let, načež Henry spustí: „No, a co říkáte tomu...“ a už ho nic nezastaví.

V teple místnosti se Jenny příjemně uvolní. Čas běží. Will přepne na domácí mód, kdy líčí své pracovní úspěchy a náležitě přikyvuje. Jenny těžknou víčka a padá jí hlava, takže se rychle napřímí, aby se probrala. Zachytí už jenom konec jakéhosi rozhovoru.

„... jasně, o co jde ohledně toho maléru tam u vás.“

„Cože?“ nechápe Will. „Myslíš jako v kanceláři?“

„Ale kdepak, v St. Albans. Dneska ráno tam v jezeře našli mrtvou holku. Teprve náctiletou. K tobě se to nedoneslo?“

Jenny jako by pukla. Vzduch z ní vysyčí a přikovaná k pohovce splaskne jako propíchnutý balon.

„Vážně, v St. Albans?“ ujišťuje se Will a trochu se napřímí.

Henry sáhne po iPadu. „Moment, najdu to.“ Prsty mu sviští po obrazovce.

„Nemůžu tomu uvěřit! Ještě včera jsme se kolem toho jezera procházeli,“ žasne Will.

„Chudák holka.“ Jenny se pokouší mluvit, ale dočista ztratila hlas.

„Tady, podívej,“ pobídne Henry Willa.

Jenny se nakloní dopředu a rukama pevně obemkne hrnek. Rukojeť je tvrdá a chladná na omak. Pohlédne přes stolek na Finna a naprázdno otevře ústa jako kapr.

„Kolik jí bylo?“ vyzvídá Felicity.

Will pročítá článek. „Hm, věk neuvádějí. Buď ji ještě neidentifikovali, nebo to zatím nechtějí zveřejňovat.“

Jenny se stáhne hrdlo, v náhlém sevření ze sebe stěží souká dech. Má spoustu otázek a chce volat o pomoc, nevydá ze sebe však nic. Všechno kolem ní plyne, a ona jako by klesala pod povrch. Bezvhládná a těžká hlava jí padne na prsa. Upadne do temnoty. Pocit chladu bodá jako nůž.

Henry zkriví tvář. Jeho rty se pohybují, ale Jenny ho neslyší, protože klesla až příliš hluboko.

„Tvoje káva!“ Henry napůl zvolá a napůl zakřičí.

Jenny nevzrušeně pohlédne dolů. Vlažná tekutina prosakuje jejím svetříkem. Pocituje vlhkost na hrudi. Hnědá skvrna na jemné bavlně se sbíhá v beztvárovou ránu.

„Prokristapána, kape to na koberec!“

Will vzhledne a všimne si, že Jenny má plnou tvář slz.

„Nech to být, tati. Přinesu hadřík. Rozrušilo ji to. To nic není, Jen. Kruci, je to příšerný. Vážně moc smutný.“ Will si stoupne a vezme Jenny do náruče.

Jenny mu padne na hrud' a zalapá po dechu. Z náhlého přísunu kyslíku do plic se jí zamotá hlava.

„Přines dort a hadřík, Henry,“ vloží se do toho Felicity. „Teď ne,“ zarazí jej a přiměje ho mlčet, ať už se chystal říct cokoliv. „Myslím, že kousek dortu nám všem ohromně prospěje a já nemůžu nic dělat, protože Finn usnul. Budu tu s ním sedět, dokud se neprobudí a Jenny si trochu neodpočine. Nechceš se jít trochu prospat, má milá? Postel pro hosty je připravená.“

Jenny otevře pusu dokořán, ale neví, co by měla říct. Rozhozená nenadálým pocitem vděčnosti podá ruku Willovi, svému přítavu. Felicity obvykle bývá pohostinná, ale tohle je přímo milé.

„Tedy...“

„Jen jdi. Nikomu to vadit nebude. Pokud se malý vzbudí, přijdu pro tebe,“ povzbuzuje ji s úsměvem Will. „Spal skoro celý den a ve všech těch knížkách, co jsi nastudovala, píšou, že máš spát zároveň s ním.“

Stále ji jednou paží objímá. Je to nezvyklé – v přítomnosti rodičů nebývá tak otevřený. Má sto chutí se znovu rozplakat; z blízkosti, kterou nepocítila už celé týdny, ji popadá závrať.

Snaží se, co jí síly stačí, aby nepohlédla na Henryho. Ví, že bude hledat skvrny od kávy na koberci a nábytku. Nechce ho nemít ráda.

„Tak dobře,“ řekne nakonec. A než si to bude moci rozmyslet, vzdálí se z pokoje a zamíří k širokému, elegantnímu dřevěnému schodišti.

Pátrání na dně jezera je studená dřina. Park se hemží lidmi v předklonu plně zabranými do práce: záblesky fotoaparátů, telefonáty, policejní páska. Vzduch jen vibruje.

Větve ojíněných stromů se blyští pod září slunečních paprsků, které sahají Maartenovi až k holínkám. Teprve se sněhovou nadílkou je to ta pravá anglická zima. Vloni bylo jen sychravo a chladno, takže s láskou vzpomínal na zamrzlé kanály ve své domovině a rozlehlá bílá pole, která se jako nehybné moře táhla až k obzoru.

Udělá si krátkou pauzu. Doteď byla ranní obloha šedá. Narovná se, zhluboka se nadechne a vzhledne, aby zvažil pravděpodobnost dalšího přívalu sněhu a popřemýšlel o tom, zda se dnešní pátrání někam pohne.

Paprsek slunce spolkne plující mrak a barevné ráno zase potemní. Šerosvit obere sních i jinovatku o jejich půvab. S každým novým nálezem, jenž si žádá detailní ohledání, vzduch prostoupí výkřiky a zvolání.

„Tady máte, pane.“

Maarten si vezme rukavice od člena svého týmu a kývne na znamení díků, načež si je nasouká na ztuhlé prsty.

„A tohle také přijde vhod,“ ozve se Imogen. Zjeví se po Maartenově levici a podá mu hrnek horké kávy.

Maarten se usměje.

„Kde na tohle bereš čas?“ Napije se. „*Kak*, další lok je tvůj.“ Vystřídají se. „Na kafe si udělám čas vždycky. Vezl mě sem Seb – odběhla jsem si pro něj na světlech. První dnešní kafe a nejspíš ho bude třeba, jestli se chceme někam hnout.“ Imogen ještě jednou potáhne z elektronické cigarety, pak ji schová a převáže si šálu.

„Informovala ses, jak to tu probíhá?“ Všimne si bleděmodrého odstínu její šály, má barvu jako zdi dětského pokojíčku.

Přikývne.

Maarten se rozhlíží po místě činu. Bláto a led působí ponuře. Mráz štípe Maartena na tváři, s námahou rozpohybuje nohy a vrávoravě se přenese přes zamrzlé kaluže.

Posledních pár měsíců bylo celkem poklidných: opilci, domácí násilí, předvánoční šílenství. Dnešek je plný adrenalinu.

Bolí ho prsty, jak se mu do nich vlivem tepla navrací život. Liv s ním zrovna probírala vánoční rozvrh, když pro něj přijeli. Do Vánoc zbývá dvanáct dní a kalendář na zdi je plný besídek, návštěv, skleniček s přáteli a pracovních večírků. Vánoce začínají připomínat seznam neodkladných povinností. Dělal si poznámky do diáře a tiše při tom přemítal, co jí dá pod stromeček. Mixér? S nákupem kuchyňských potřeb k Vánocům se jeden vždycky ocitne na tenkém ledě. Je to dárek, nebo jen vybavení domácnosti? Sám by si přál nové kolo a zvažoval, že by jí ho také koupil, aby si mohli i s dětmi někam vyjet, ale to by byl bezpochyby dárek spíš pro něj než pro ni. Zmínila se o problémech s bojlerem, takže si poznamenal, že by se na to měl podívat. Sledoval, jak Liv odškrťává položky ze svého seznamu, a v náhlém vytržení pak zapomněl rukavice na stole.

Na stole ležel také ten dopis. Už nemá moc času na rozmyšlenou. Liv o tom stále odmítá mluvit. „Nechám to na tobě. Nejdřív si rozmysli, co chceš, a pak si o tom popovídáme. Holkám to zatím neříkej.“

Jenže on neví. Zatím. Rotterdam. Vůně toho města, vlaky: jejich efektivita, graffiti. Otevřená náruč přístavu; širé moře. Architektura: koule, křivky, tyčící se věže. Táhne ho to tam fyzicky. Jako by to místo cítil i tady na břehu jezera. Jenže Liv je tu doma. A holky už se nacestovaly až dost. Angličtina je jejich první jazyk. Nik by to zvládla, v Rotterdamu žila do tří let, ale pro Sanne to není domov, jen cizí město.

Zatímco přibrbený Maarten obratně našlapuje kolem jezera a jeho lidé na něj sypou rozbor místa činu, znovu se mu vybaví dívčina tvář. Mladičká, rysy vodou napuchlé, a oči, z nichž lze vyčíst jen to, že její život vyhasl. Maarten kolegy přerušuje otázkami, přičemž další si nechává na později. Podobně jako Liv věří na seznamy. Postup od A do Z je jeho cestou k poznání.

Pod stromy na odlehlé straně jezera stojí Imogen, něco zkoumá pohledem a rudé vlasy jí přitom padají do tváře.

„Máš něco?“ zavolá na ni.

„Nevím jistě. Je to peněženka obalená sněhem. Nafotili jsme to a snad se tam najdou i nějaké otisky.“

Hned ráno jim volali, že se našlo tělo. Maarten se zprvu domníval, že do jezera někdo spadl. Led proměnil okolní pěšinku ve smrtící past. Kdyby se někdo po pár sklenkách zapotácel, neměl by šanci.

Pak ale přišla zpráva, že se pohřešuje mladé děvče. Její rodiče se na ni šli mrknout, neboť se nedostavila k snídani, jenže v jejím pokoji zjistili, že postel zůstala netknutá. Dcera byla příliš mladá na to, aby se potulovala bez dovolení, a také jí to nebylo ani trochu podobné. Když se jí navíc matka snažila dovolat, měla vypnutý telefon. Zásadně si telefon nevypínala, dokonce ani, když měla.

„Nikdy by nezůstala u kamarádky, aniž by nám o tom řekla. Nikdy,“ zdůraznila matka a snažila se potlačit slzy, když ji žádal o dívčinu fotku.

Na stanici přišel vypovídat otec. Matka chtěla zůstat doma u telefonu. Jen pro případ.

„Je to hodná holka,“ řekl tmavovlasý muž. Mluvil zřetelně a očividně se snažil ovládat. Pozůstatky severského přízvuku usekávaly konce samohlásek. Maarten tu jazykovou varietu pečlivě zkoumal, přičemž se zaměřoval i na všechny její konotace, jež souvisely se vzděláním, životní úrovní a společenskou třídou, a které postupně s každou slabikou vyplouvaly na povrch.

Maarten povzbudivě přízvukoval, aniž by však cokoliv sliboval: tou dobou už byla auta na cestě k jezeru, kde měli identifikovat tělo.

Ukázalo se, že se skutečně jedná o Leigh Hoardovou. Čtrnáctiletou studentku jednoho z místních gymnázií. Toho času utonulou.

Oficiální identifikace ještě neproběhla, nicméně dle fotografie, kterou otec ráno donesl, to zjevně měla být už jen formalita. Oproti tváři, kterou spatřil časně ráno, na něj obličej dívky na fotce zapůsobil jako mnohé z podobných záběrů: prázdninová pohoda, úsměv, bílý chrup, bezelstnost. Jakmile se ta fotografie dostane na veřejnost, celý národ bude oplakávat střípky mladého života a Leigh Hoardová navždy ustrne ve zlomku vteřiny tohoto snímku.

Ve vysokých holínkách ho u toho tichého jezera sužuje zima. Je neklidný. Vyznává fakta, nikoliv instinkt; přesto mu v žaludku leží jakési neblahé tušení. Čeká sice na důkazy, ale pravdě se nevyhne. Neuklouzla jen tak na sněhu.

„Pane!“

Zvolání se ozve z pěšinky opodál, poblíž zimou obnažené vrby.

Maarten vyrazí kupředu a rozhlíží se kolem.

„Imogen?“

Doběhne k němu. Dech se jí před ústy mění v páru.

Tři policisté se společně sklání k zemi. S hřbety ohnutými opatrně našlapují. Fotografové už mají nafoceno a místo je opatřeno páskou.

„Tady,“ volá jeden z nich, zatímco další přispěchá s bločkem a zapisuje jeho slova.

„Copak to tu máme?“ zajímá se Maarten. Odpověď se mu dere na rty, takže raději zavře ústa. Řeknou mu to, nemusí se ptát, netřeba si takové zprávy vynucovat.

„Stopy, pane,“ oznámí strážník, který je nejbližší k němu.

„Ano.“ Policistka si stoupne. Maarten se snaží rozpomenout na její jméno. Že by Adrika? Je tu celkem nová.

„Vedou směrem od jezera,“ pokračuje. „Jsou poměrně čerstvé a našli jsme i nějaký oděv. Vypadá to, jako by ho někdo zahodil. A jsou na tom stopy něčeho, co připomíná čerstvou krev.“

„Co to je?“

Sklání se k zemi. Barva připomíná bledě fialovou; je to promočené, a když to nadzdvihnou, crčí z toho voda. Předek je posetý temnými skvrnami.

„Bunda. Zdá se, že s někým zápasila, tedy pokud je to její. Nejsem si jistá, jestli by to množství krve mohlo být příčinou smrti. Uvidíme, co na to forenzní.“

Stopy a krev. Táhnou se směrem od jezera, přes křoví, kde malé rampouchy visí na větvích jako vykládané diadémy.

„Dobrá práce. Takže lze potvrdit smrt za podivných okolností.“ Ruce v rukavicích strčí zpátky do kapes, kde pocítí zavrnění telefonu.

„Imogen?“

„Jasně, zařídím to a vyrazíme.“ Imogen se otočí a s telefonem u úst poodejde kousek dál. „Můžete poslat forenzní, našli jsme tu...“

Na tělo se Maarten už dívat nechce. Pitva bude beztak brzy hotová. Dívá se na jednotlivé stopy, jež se vlečou od místa

nálezu, a otřese jím záchvěv zlé předtuchy. Je to přechodný nával, jehož pachut se mu však rozlije v ústech.

Telefon mu v ruce znovu zavibruje, tentokrát si však sundá rukavici a vykročí zpět na pěšinku. Hovor přijme, aniž by se podíval, kdo volá.

„Prosím?“

„Maarte? Můžeš mluvit?“

Liv.

Bože, prolétne mu hlavou. Liv na dnešek naplánovala večeři s rodiči nejlepší kamarádky jejich dcerky a on přijde zaručeně pozdě.

„Maarte? Slyšíme se? Našlo se prý tělo, mladá holka. Je to pravda? Děláš teď na tom?“

„Ano, miláčku. Jsem zrovna na místě činu. Zatím nemáme nic konkrétního, takže nemůžeme učinit žádný závěr a nic jsme zatím ani nezveřejnili. Ale jo, je to mladá holka, utonula v jezeře.“

Okamžik ticha.

„Vypadá to podezřele,“ doplní. „Nejspíš dnes budu mít hodně napilno.“

„Mám o tom říct děvčatům pro případ, že by to viděly ve zprávách? Becky Dorringtonová přišla za Nik – vyrábějí pozvánky na oslavu – a pak tu Becky přespí. Nezapomeň, že její rodiče dnes přijdou na večeři – neměla bych na ně spíš počkat a teprve pak to Becky říct? Bože, něco tak strašného,“ povzdychne si Liv. Hlas má přiškrcený. Maarten si ji živě představuje, jak do stolu během telefonátu potukává nehty, na něž si kvůli zítřejší schůzce s designéry aplikovala sytě oranžový lak.

Krucí. Absolutně netuší, co jí má poradit. Sám dnes musí ještě zavolat do Rotterdamu, a to doufal, že si o tom předtím bude moci s Liv promluvit. Aby se na to mohl podívat z více stran.

„Zatím jim nic říkat nebudu.“ Jasným hlasem Liv jako by vstoupila na místo činu a odvedla ho na chvíli zpět domů.

Oba se odmlčí a Maarten zaslechne volání ze spodní části břehu.

„Poslyš, *liefje*, budu muset jít. Vynasnažím se přijít včas. Dej za mě holkám pusu. Zatím o tom pomlč. A televizi nechej raději vypnutou. Pokusím se dát vědět, jak stíhám večeri.“

„Tak jo, Maarte. Ale zkus to prosím stihnout. Vážně bych chtěla Dorringtonovy před tou holčičí párty poznat.“

Maarten schová telefon a ztěžka se vypraví po zablácené cestě podél ohraničené oblasti, blesků fotoaparátů a forezních techniků. Holínkami se každým krokem noří hlouběji do prosáklé země. Na bílém sněhu za sebou zanechává velký šedý otisk.

„Mohlo to dopadnout i hůř,“ konstatoval Will, když sedli do auta.

Jenny neodpověděla, místo toho se zabořila do svého srolovaného kabátu a zavřela oči. Probudila se až na hranicích jejich malého městečka, které již opanovala tma a jehož temnotu a klid teď pozorovala. Minou sotva hrstku aut, která se o nedělním večeru plouživě vrací po zbělelých cestách.

Je to tu pořád tak nové, napadne ji. Křížující se vydlážděné uličky působí jako dárek, který je třeba rozbalit, jen vědět, za který provázek zatáhnout. Ty dva měsíce, které tu bydlí, se zdají být mnohem delší. St. Albans se nachází na okraji zóny 6, jen kousíček nad Londýnem. Vlak odsud jede přímo do centra metropole, takže cesta do kanceláře Willovi nezabere ani hodinu.

Jenny si vzpomíná, že si to tu ihned zamilovala poté, co opustili byt v Londýně, který po Finnově narození začal prskat ve švech. Déjà vu, které zde pocítila, ji docela vzalo – jako by se ocitla doma, v samém srdci parku ji zaplavil pocit známého i neznámého. Město i jezero jako by ji halily do dlouho zapomenutého pláště, který léta visel ve skříni. Zalapala po dechu.

Chtěli se přestěhovat co nejdříve, takže podepsali nájemní smlouvu na Hope Cottage: malebné třípokojové stavení zastrčené v malé, točité uličce, která se vine od parku vzhůru.

Na úzkých silnicích je kluzko.

„Kruci, budu to muset nechat tady,“ zamumlá Will, když se kola pod ním protočí. Jsou na začátku své dlážděné příjezdové cesty.

„Zvládneš to odsud dojít?“ ujišťuje se Will.

Vzápětí opustí vůz a obtěžkán taškami zmizí ve tmě, takže i Jenny vyleze ven. Ledový, avšak nehybný vzduch ji štípe na tváři; je bezvětří. Nehodlá čekat, až se pro ni Will vrátí. Podklouzne jí to, když za sebou zavírá dveře, a Finn se zavrátí. Zachytí se auta, aby znovu nabyla rovnováhy, a počká, až se Finn zase zklidní, načež u něj opatrně otevře dveře a skrze cestovní spací pytel mu rozepne pás. V duchu napočítá do tří, pak ho zvedne a položí na svou hruď. Změna vzduchu ho trochu probere, oči má však stále zavřené, když s ním Jenny zamíří dolů z kopečka. Will rozsvítil v obýváku a v koupelně, jen na schodech a v ložnici ponechal zhasnuto. Z kuchyně k ní doléhá zvuk vybalování tašek.

Jenny nese své srdce v náruči a na krku cítí teplý dech. Něžně Finna položí do postýlky a drží ho za ruku, dokud zase neusne.

Když se vydá po schodech dolů, ovane ji průvan, který koluje domem. Na hodinách v obývacím pokoji zrovna odbila devátá. Jenny se uvelebí na opotřebenou koženou sedačku a otevře vzkaz, který ležel na rohožce. Je od policie, chtějí, aby se jim ozvali. Jenny si vzpomene na to děvče v jezeře, a než zapne konvici, vytočí její číslo.

„Haló? Tady Jenny Brennanová z Hope Cottage v ulici Lake Lane. Našli jsme tu vzkaz, že máme zavolat... Jistě, počkám.“

Zatímco Jenny čeká na přepojení na pověřeného policistu, objeví se Will. Pozvedne obočí a převezme od Jenny vzkaz.

„Postavím na kafe,“ zašeptá. „A přinesu sušenky.“

Jenny se usměje, když se Will vzdálí, neboť předešla frustrace už ji přešla. Kéž by tak mohla zavolat otci, aby se vypovídala

z uplynulého dne, ale na moři bude nejspíš chabý signál, pokud vůbec nějaký, a k tomu ještě časový posun; zítra to bude lepší. Přesto natuká alespoň zprávu: *Doufám, že užíváš sluníčka. Budu ti toho hodně vyprávět. Pusu ť.*

Na lince to cvakne a ozve se mužský hlas.

„Haló? Paní Brennanová? Mnohokrát děkujeme za zavolání. Jsem vrchní vyšetřovatel Jansen. Byli jsme dnes odpoledne poblíž a zpovídali jsme každého z tamních uliček. Potřebujeme s vyšetřováním co nejdříve hnout. Promiňte, předpokládám, že jste slyšeli o...“

„Ano, slyšeli,“ řekne spěšně Jenny, aby to nemusela znovu poslouchat.

„Vím, že je pozdě, ale nevadilo by, kdybychom se přišli na pár věcí zeptat? Dlouho vás nezdržíme.“

„Jistě, samozřejmě,“ odpoví Jenny. „Chtějí se zastavit ještě teď,“ nehlasně oznámí Willovi, který přinese hotové nápoje.

Pokrčí rameny. „Nemyslím si, že budeme nějak nápomocní. Je zatraceně pozdě.“

Kývne na Willa, zatímco šéfinšpektor Jansen vysvětluje, že jejich stanice je jen kousek od nich. Ale s tím vším sněhem...

„Ano, dobře. Na shledanou,“ rozloučí se Jenny.

„Říkali, že budou do deseti hotoví,“ řekne Jenny a vezme si z dózy sušenku.

„Tak já nejspíš půjdu otevřít nějakou lahvinku, než do-razí,“ řekne Will. „Oni si sklenku nejspíš nedají, ale já po té cestě ano. Auto budu muset zítra vydolovat. Předpokládám, že nepojedou ani vlaky, takže to vidím na práci z domova.“

Jenny se usměje. Je dobré mít někoho nablízku. Za poslední dobu dost nasněžilo, takže bylo obtížné vyjet s kočárkem ven. S výjimkou několika posezení v kavárně byla víceméně zavřená doma. Jejich domek jí připadal těsný. Nepadnoucí.

Dlouhodobá izolace je náročná. Některé momenty, vzácné životní okamžiky, ji zaplavily láskou. Krmení a přebalování

však kolikrát spolknou celý den. Je to krásné, ale také osamělé. Místnosti se smrskly. Je fajn, když tu má někoho, s kým může prohodit pár slov. Jsou rána, kdy Willa nenávidí za to, že si z práce odskočí na oběd a po práci zajde na drink. Z celého srdce ho nenávidí.

Oba už mají svou sklenici vína, když se ozve zatukání. Will jde otevřít.

Dovnitř vejdou muž a žena, oba v civilu.

„Dobrý večer, ne, jen sedte,“ zazní směrem k Jenny od muže, který přichází v závěsu za Willem. „Zrovna jsem říkal vašemu muži, že jsem šéfinšpektor Jansen a tohle je inspektorka Deaconová.“

Inspektorka kývne a usměje se na Jenny i Willa, přičemž uvítá nabídku kávy.

Jenny si přece jen stoupne a všimne si, že šéfinšpektor je mnohem mladší, než by předpokládala. Zhruba čtyřicátník, jehož už tak vysoký vzrůst ještě umocňovaly nevelké rozměry jejich pokoje. Kvůli jeho tmavým, silně orámovaným brýlím si jej dokáže představit, jak na dospělácké motorce vymetá pop-up restaurace, kde utrácí nehorázné sumy za miniaturní porce a vede sofistikované rozhovory. Ruka, kterou jí nabídne k potřesu, není zhrubělá, ale naopak hladká jako oblázek: úřednické ruce. Vražda se k němu nehodí. Působí nedotčeně.

„Předpokládám, že už se to k vám doneslo,“ začne šéfinšpektor Jansen. Má zvláštní přízvuk, s náznakem melodičnosti, kterou není s to zařadit.

Oba přikývnu.

„Tedy, nejsem si jistý, co přesně jste slyšeli, ale pravdou je, že dnes kolem půl desáté ráno jsme z jezera vytáhli tělo mladé dívky, a domníváme se, že ji někdo vedl ulicí Lake Lane kolem druhé hodiny v noci. Potřebujeme vaši výpověď, protože byla tady v uličkách spatřena.“

Jenny zavalí pocit zmaru. Je to dost učesaný přednes. *Vedl* nemůže být to správné slovo. To děvče muselo křičet o život. Nahlas ovšem řekne: „Opravdu? Viděli ji před naším domem?“

Šéfspektor přikývne a znovu se usměje. Will pokyne na pohovku a všichni se způsobně usadí na nejbližší místo. Čajový dýchánek.

„Ještě úplně přesně nevíme, co se přihodilo. Moc by nám ale pomohlo, kdybyste se pokusili rozpomenout na vše, co jste během včerejšího dne dělali, i na úplně maličkosti.“

Jenny pohlédne na Willa, který její pohled zachytí.

„Obávám se, že vám nebudeme moc platní. Kolem desáté jsme si šli lehnout. Koukali jsme na něco v televizi, a do toho se vzbudil Finn, náš synek, a chtěl jíst. Jenny se o něj postarala a já poklidil; pak jsme šli spát.“

„A zkraje večera?“ Slovo si teď vzala Imogen Deaconová, která nenuceně přehodí nohu přes nohu. „Nešli jste náhodou někdy během večera k jezeru?“

Jenny sleduje její kontrolované, elegantní pohyby.

„Večer už ne. Odpoledne jsme se kolem jezera procházeli, pak jsem si šel ještě zaběhat, ale vrátil jsem se okolo čtvrté?“ Will tázavě pohlédne na Jenny.

„Ano,“ potvrdí Jenny. Mluví k inspektorce. „Povečeřeli jsme, venku byla zima a s malým toho po večerech zatím moc nepodnikáme.“

„Ne, to jistě ne,“ zareaguje Jansen chápavě. A zase ten úsměv. Mdlý, tčkový.

Jenny přemýšlí, zda je to jeho skutečný úsměv. Působí naučeně. Jeho přízvuk je směsicí němčiny a jihoafrických jazyků. Už se ho na to skoro zeptá, ale nakonec se ovládne. Tohle setkání působí nepatřičně. Mrtvola jako by ležela v pokoji s nimi, a přitom se mluvilo jen o počasí a vkusné volbě záclon.

„Nezahledli jste včera ulicí projíždět nějaká auta?“

„Já o ničem nevím,“ řekne nakonec Jenny.

Will si dá s odpovědí na čas, čelo má seriózně svráštěné. „Já vlastně asi ano – když jsme přišli od jezera, šel jsem dát do auta nějaké deky, hráblo a podobně. Chtěli jsme hned po ránu vyrazit k našim a já se bál, abychom nezůstali třetě někde v závějích. Viděl jsem tu projet černé auto. Na to, jak byly ulice namrzlé, jelo poměrně rychle a já mu radši uskočil z cesty.“

„Viděl jste, kdo řídil?“ zajímá šéfspektora.

Jenny zachytí jeho rychlý pohled směrem k inspektorce.

„Myslím, že ne. Do okýnka řidiče jsem sice mrknul, ale do tváře jsem mu neviděl.“

„Říkáte *mu*?“ Imogen Deaconová zpozorní.

„Jo, byl to chlap, aspoň myslím... předpokládám,“ upřesňuje Will. „Byl zhruba tak našeho věku, řekl bych. Odhaduju to na základě jeho auta – dospělácký stroj – a za volantem musel sedět někdo zkušený, rozhodně žádné ucho. Řekl bych, že to bylo BMW. Ale ničeho dalšího už jsem si nevšiml. Slunce svítilo dost zoztra a odráželo se v oknech.“

„Byl v autě ještě někdo?“ zjišťuje Jansen.

Will se na pohovce napřímí. „Myslíte to děvče? To si nejsem jistý. Je možné, že na místě spolujezdce někdo seděl... Ale nevím. Byl to jen mžik.“

„Nevzpomněl byste si náhodou na espézetku toho vozidla?“ ptá se inspektorka.

„Je mi líto. Ani jsem se nepodíval. Odskočil jsem radši na chodník, kdyby dostal smyk, a pak ten vůz hned zmizel. Vážně si myslíte, že to mohli být oni?“

„Říkal jste kolem čtvrté odpoledne?“

Will kývá hlavou jako skautík. Dělá policajtům radost, říká si Jenny.

„No, v tuto chvíli je možné všechno. Musíme si udělat ucelený obrázek celé události. Pomohlo by, kdybyste přišel vypovídat na stanici. Buď hned, nebo až ráno.“

„Klidně asi hned.“ Will mrkne na Jenny. „Co, Jen?“

„Ano, jistě.“ Nechce se jí tady zůstat o samotě a přemítat o tom, jak vrah projíždí jejich ulicí, ale chce jim pomoci. Svíravý pocit na hrudi ji neopustil od chvíle, co tu novinu slyšela.

„Můžu vám tu nechat svoji vizitku?“ Jansen povstane. „Budeme rádi, když se nám ozvete, kdyby vás ještě cokoliv napadlo.“

Jenny pohlédne na vizitku. Akt předání je zpravidla výzvou k podání ruky. Dosud si nestoupla, ale teď se cítí povinna tak učinit. Přijme vizitku, ale než si ji stihne strčit do kapsy, šéfinšpektor se otočí k odchodu. Jeho klid ji vyvádí z rovnováhy.

„Mnohokrát vám děkuji za váš čas.“

„Rádi pomůžeme,“ řekne Will.

„Kolik jí bylo?“ Jenny se nemůže nezeptat. Doslova to z ní vypadne.

„Čtrnáct,“ odvětví šéfinšpektor Jansen. Zastaví se, tentokrát bez úsměvu, a zachytí její pohled. Frustrace Jenny zaplaví chladem. V jeho temných očích se nedá číst. Jenny se do uší vlévá zvuk mořských lastur: tupý šum vody nad hlavou.

Pokoj se jí před očima rozplizne, takže není ani schopná policisty vyprovodit. Slyší Willa, jak říká, že na něco zapomněl. Vrátil se a obejmě ji.

„Já vím,“ řekne. „Budu hned zpátky. Jdi si lehnout – sklidím to, až se vrátím.“

Vyřinou se slzy.

Will se odtáhne, jemně ji usadí a dolije jí sklenici vína.

„Kdyby se cokoliv takového... někdy...“

„Ale to se nestane,“ ujišťuje ji Will. „O to se postaráme. Je nahoře a hezky spinká. No tak... Už bych měl raději jít.“

Když si Jenny o něco později dojde pro sklenici vody, vyhlédne z okna do parku. Svažující se kopec je plný sněhuláků všech tvarů. Někdo postavil sněhulačku: na sobě má vlněnou růžovou čepici a náhrdelník zhotovený z klacíků, kamínků a těstovin. Ústa jsou namísto z uhlů vyrobená z červených

bobulí uspořádaných do úsměvu. V ruce má zapíchnutou květinu a nápadně se směje na padající sníh rozzářený měsíčními paprsky. Jakmile obloha ztěžkne pod tíhou mraků, měsíc vyšle záchytný paprsek. Bobule, zářivě rudé v jemném světle, troufale vynikají a dožadují se pozornosti. Křiklavě. Násilně.

15. prosince

„Kdy se dozvíte výsledky pitvy?“

„Nějaká souvislost s případem ze Sunderlandu?“

„Došlo v jezeře ještě k dalším úmrtím?“

„Tady, prosím, zde!“

Maarten se nakloní k mikrofonu a plně zakusí otupující a ničivou pozornost médií.

„Jak už jsem řekl, dotazy zodpovíme později. Děkuji, že respektujete soukromí a zármutek pozůstalých.“

„Tady, tady!“

Nebere to konce. Zcela dezorientovaný se rychle protlačí ven z místnosti a vykročí na pevnější půdu vstříc poctivé mravenčí práci. Při odchodu kývne na pozdrav policejnímu náčelníkovi.

„Potřebuji s vámi mluvit, Maartene,“ nenechá ho nadřížený proklouznout.

Maarten přitaká a s úmyslem nezastavovat vyrazí po schodech nahoru. Žádosti o doporučení už zjevně dorazily. Nemůže se před tím pořád schovávat. V práci se tomu vyhýbá, protože nechce spustit lavinu. S Liv od předešlého večera ještě nemluvil. Otočí se, když za sebou zaslechne kroky.

„Vím, že teď máte hromadu práce, Maartene.“ Policejní náčelník je mu v patách.

„Ano, pane. Zrovna si jdu promluvit s rodiči oběti, než odejdou.“